

samme Honnør som den 20. April 1912. Men naar det ikke kan ske, skyldes det det Forhold, at Flertallet har fraveget den Affattelse, vi var enige om i 1912. Det er Mindretallet, der staar paa den Affattelse, hvormed der har været Enighed.

Til de Udtalelser, der er faldet, skal jeg ikke gøre mange Bemærkninger. Jeg skal anbefale Underændringsforslaget under Nr. 3 til § 4, idet jeg er Medlem af og optræder som Ordfører for det Mindretal, som har stillet det. Men jeg vil dog først sige i Anledning af de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem fra Mors (Markvorsen) med Hensyn til § 2, at jeg tror, Udvalgets Ordfører (Wiinblad) har Ret, naar han mener, at det i alt væsentligt var Bussemænd, som det ærede Medlem stillede op. Det praktiske Liv vil overordentlig let finde sig til Rette med § 2, det er der ikke noget i Vejen for; og dersom det skulde være saa galt for Lærernes Vedkommende, som det ærede Medlem fra Mors mener, er det dog mærkeligt, at vi ikke hører et Muk fra Lærerne om denne Sag. Det tror jeg derfor ikke paa. Hvad den ærede Ordfører sagde om Nødstilstanden iblandt Børn og om de sociale Forhold o. s. v., skal jeg ikke komme ind paa, for det er ikke det, det drejer sig om her. Der er i Udvalget ikke nogen og vel heller ikke i Salen, der er imod Skolebespisning af sultne Børn; om Hovedsagen er vi for saa vidt meget godt enige.

Som Ændringsforslag Nr. 1 om en forandret Affattelse af Lovforslaget foreligger, kunde man ved et flygtigt Øjekast tro, at det kun var stillet af et Flertal. Men Forholdet er i Virkeligheden, at undtagen med Hensyn til §§ 2 og 4 er Udvalget enig, og om § 2 er Udvalgets 10 Medlemmer enige. Derimod staar med Hensyn til § 4 et Mindretal paa 5 imod et Flertal paa 6, og det af dette Mindretal stillede Underændringsforslag gaar ud paa, at Bestemmelserne i den foreslaaede § 4 om Statstilskud til Skolebespisning skal bortfalde. Efter § 4 skulde Staten betale $\frac{1}{3}$ af Omkostningerne, og ganske vist ser det ud som et lille Spørgsmaal; men det er et Principspørgsmaal, og for saa vidt spiller det en Rolle. Da jeg imidlertid mange Gange før har motiveret min og mit Partis Stilling i denne Sag her i Salen, skal jeg ikke komme videre ind paa den nu, men blot sige, hvad jeg maaske ikke har sagt før, at jeg tror, Forholdene i alt væsentligt er saaledes her i Landet, at de Kommuner, der har de fleste fattige Børn, i Virkeligheden er de

mest velstaaende Kommuner, og derfor er det naturligt, at vi bliver ved det gamle Princip, at Kommunerne selv sørger for Børn og andre, der ikke kan klare sig selv. Forholdet er jo det her i Landet som saa mange andre Steder, at hvor den største Fattigdom og den største Elendighed er, er der i mange Tilfælde den største Rigdom hobet op ved Siden af Fattigdommen. Det er saaledes ingenlunde givet, at en Kommune med mange fattige Familier og sultne Børn derfor er en fattig Kommune. Tværtimod, det kan være Landets rigeste Kommune. Nu sagde den ærede Ordfører (Wiinblad) — og dersom han har Ret, glæder det mig —, at han troede ikke det mindste paa, at den sociale Elendighed var mindre ude paa Landet end i Storbyerne. Jeg skal ikke disputere med den ærede Ordfører om det, men jeg vil sige, at Gud give, han havde Ret, for saa er den sociale Elendighed i Byerne ikke nær saa stor, som jeg havde troet. Der er naturligvis Fattigdom paa Landet, men stor social Elendighed er der forholdsvis sjældent, og derfor mener jeg, at det rent økonomisk set er fuldt forsvarligt, at Skolebespisningen bliver en kommunal Sag lige saa vel som anden Forsørgelse — den er jo ikke Fattigforsørgelse efter Bestemmelserne i Lovforslaget. Derfor vil jeg med disse Ord anbefale Tingets Medlemmer at stemme for Underændringsforslaget under Nr. 3, hvorefter det baade bliver Kommunerne, der bestemmer, om Skolebespisning skal finde Sted, og Kommunerne eller Kommunekasserne, der betaler Skolebespisningen. Det tror jeg er det rigtigste og forsvarligste i alle Henseender; det er den Stilling, som Folketinget sidst, da vi vedtog Loven, var enig om, og den mener jeg, vi gør ret i at fastholde.

Ivar Berendsen: For 4 Aar siden faldt det i min Lod som Ordfører for det radikale Parti at lægge Grundlaget for en Overenskomst mellem samtlige Afskygninger i dette Ting vedrørende denne Sag. Folketinget havde i sin Tid fastslaaet, at Skolebespisningen var en kommunal Opgave, og Landstinget havde standset Sagen. I 1902 havde Folketinget saa knyttet Skolebespisningen til den private Velgørenhed, saa at det offentlige kun blev en Hjælper og Tilskynder, og deri saa Landstinget en saa tilstrækkelig Begrænsning af Skolebespisningens Mulighed, at den accepterede Grundlaget. Endskønt Administrationen saa lidt efter lidt slappede Kravene til den private Medvirkning, viste det sig, at